

DELIA

Nu poți trăi în lumea aceasta fără să lași în urmă o părticică din tine. Există drumuri concrete, precum chitanțele cheltuielilor achitate cu cărți de credit și calendarele pe care marchezi întâlnirile și promisiunile făcute altora. Există indicii microscopice, cum sunt amprente, care rămân nevăzute dacă nu știi să le cauți. În absența acestora, există totuși mirosul. Trăim într-un nor care se mișcă împreună cu noi când ne verificăm poșta electronică și când facem jogging, și când ne asociem ca să călătorim mai mulți cu aceeași mașină. Eliminăm permanent celule ale pielii – patruzeci de mii pe minut – care, împinse de curenți, ni se ridică pe picioare și sub bărbie.

Azi alerg după Greta, care o ia înainte tocmai când am ajuns la tușișurile încălcite de la poalele muntelui. Sunt udă learcă până la brâu de noroi și zăpadă fleșcăită, deși toate acestea par a nu-l deranja câtuși de puțin pe copoiul meu. Condițiile groaznice care fac înaintarea noastră atât de dificilă sunt însă și cele care au păstrat urma pe care o căutăm.

Ofițerul de la Departamentul Poliției din Carroll, New Hampshire, care ar trebui să mă însoțească, a rămas în urmă. Aruncă o privire la terenul pe care Greta intră ca un buldozer și dă din cap.

– Las-o baltă, zice el. Un copil de patru ani nu avea cum să răzbată pe aici.

Adevărul este că probabil are dreptate. La această oră a după-amiezii, când pământul se răcește odată ce apune soarele, curenții de aer bat pe pantă în jos, ceea ce înseamnă că, deși fetița a parcurs o

O parte a legăturii mele strânse cu Sophie, îmi dau seama, constă pur și simplu în compensare. Mama mea a murit când eu aveam trei ani. Când eram de vârsta lui Sophie, l-am auzit pe tata spunând lucruri precum „Mi-am pierdut soția într-un accident de mașină“, ceea ce pentru mine nu însemna nimic: dacă știa unde se afla mama, de ce nu se ducea să o aducă? Mi-a trebuit o viață întreagă ca să înțeleg că lucrurile fără valoare nu se pierd – nu-ți lipsește ceva de care nu-ți pasă –, dar eram prea mică să fi acumulat amintiri despre mama. Multă vreme tot ce am păstrat de la ea a fost un miros – un amestec de vanilie și mere mi-o aducea înapoi de parcă ea s-ar fi aflat la doar treizeci de centimetri –, apoi a dispărut și acesta. Nici măcar Greta nu poate găsi un om fără acel indiciu inițial.

Așezată lângă mine, Greta mă împinge cu botul în frunte, amintindu-mi că sângerez. Mă întreb dacă voi avea nevoie de copci, dacă această întâmplare îl va dezlănțui pe tata într-o nouă tiradă privind motivele pentru care ar fi trebuit să-mi aleg o meserie mai puțin riscantă, de exemplu, să urmăresc criminali pentru o recompensă sau să fiu șeful unei echipe de dezamorsare a bombelor.

Cineva îmi întinde o bucată de tifon, pe care o apăs peste tăietura de deasupra ochiului. Când mă uit în sus, îl văd pe Fitz, cel mai bun prieten al meu, care întâmplător este reporter la ziarul cu cel mai mare tiraj din statul nostru.

– Celălalt cum arată? mă întreabă el.

– Am fost atacată de un copac.

– Serios? Întotdeauna mi s-a spus că au o scoarță agresivă.

Fitzwilliam MacMurray a crescut într-una din casele învecinate; în cealaltă locuia Eric Talcott. Tata obișnuia să ne numească tripleta de siamezi. Am trăit o istorie întreagă cu amândoi, care include încercări de a absorbi apa de pe stradă cu sare Morton, de a arunca baloane cu apă de pe acoperișul școlii elementare și de a răpi pisica profesoarei de sport. Când eram copii formam un triumvirat; ca adulți, suntem remarcabil de apropiați. De fapt, Fitz va avea un dublu rol la nunta mea – cavalier de onoare pentru Eric și cel care mă va conduce pe mine la altar.

Din această perspectivă, Fitz este uriaș. Are peste un metru nouăzeci și o coamă de păr roșu, cu care arată de parcă ar fi luat foc.

– Vreau să-mi dai o declarație, zice el.

Întotdeauna am știut că Fitz va avea o meserie cu scrisul; dar mi-am imaginat că va ajunge poet sau prozator. Obișnuia să se joace cu cuvintele așa cum alți copii se joacă cu pietre sau cu nuiele, construind structuri pe care noi, ceilalți, trebuia să le decorăm în imaginație.

– Inventează tu ceva, îi propun.

Râde.

– Hei, lucrez pentru *New Hampshire Gazette*, nu pentru *New York Times*.

– Mă scuzați...?

La auzul vocii femeii, ne întoarcem amândoi. Mama lui Holly Gardiner mă privește insistent, cu o expresie atât de bogată în cuvinte de parcă, pentru o clipă, nu l-ar putea alege pe cel mai potrivit.

– Mulțumesc din suflet.

– Mulțumește-i Gretei, îi răspund. Ea a făcut toată treaba.

Femeia stă să izbucnească în plâns, greutatea momentului abătându-se asupra ei ca o ploaie torențială apărută din senin. Mă prinde de mână și mă strânge, un curent subteran de înțelegere între mame, înainte de a reveni la echipa de salvare care se ocupă de Holly.

Copil fiind, am avut momente când am simțit cu disperare lipsa mamei – când toți ceilalți colegi de la școală aveau doi părinți la Concertul de Sărbători, când mi-a venit ciclul și m-am așezat pe marginea căzii din baie, cu tata, care îmi citea instrucțiunile de pe o cutie de Tampax, când l-am sărutat pe Eric prima oară și am simțit că dau pe dinafară.

Acum.

Fitz mă cuprinde cu brațul pe după umeri.

– Se pare că n-ai pierdut mare lucru, zice el blând. Tatăl tău a fost mai bun decât majoritatea părinților la un loc.

– Știu, îi răspund, dar mă uit la Holly Gardiner și la mama ei, cum se duc spre mașina lor, de mână, două pietre prețioase pe un fir delicat, ce s-ar putea rupe în orice moment.

În seara aceea, eu și Greta am fost cap de afiș la știri. La țară, în New Hampshire, nu avem programe despre răfuieli între bande și despre ucigași și violatori în serie; în schimb, aflăm despre șoproane care ard și despre panglici tăiate la spitalele locale și despre eroi autohtoni, așa ca mine.

Sunt cu tata la bucătărie și pregătesc masa de seară.

– Ce-i cu Sophie? întreb și mă încrunt, trăgând cu ochiul în camera de zi, unde ea doarme ghemuită pe covor.

– E obosită, zice tata.

După ce o iau de la grădiniță trage din când în când un pui de somn, dar astăzi, pentru că am fost în misiune de căutare, a trebuit să o ia tata și să o ducă cu el la clubul seniorilor, până la închidere. Cu toate acestea, mai este ceva. Când am venit acasă, nu m-a întâmpinat la ușă, să-mi spună tot ce este important: cine s-a dat în leagăn cel mai tare în pauză, ce carte le-a citit doamna Easley, dacă gustarea a fost cu morcovi și cuburi de brânză, a treia zi la rând.

– I-ai luat temperatura? întreb.

– Îi lipsește?

Zâmbește când ridic ochii în tavan.

– Își revine până la desert, anticipează el. Copiii își revin repede.

La aproape șaiszeci de ani, tata arată bine – fără vârstă, aproape, cu părul ca sarea și piperul, cu un fizic de atlet. Deși multe femei s-ar fi agățat de gâtul unui bărbat ca Andrew Hopkins, el n-a avut decât rare întâlniri romantice și nu s-a recăsătorit niciodată. Obişnuia să spună că viața este povestea unui băiat care își găsește fata perfectă; că el fusese destul de norocos să o primească într-o sală de nașteri.

Se duce la sobă, să adauge roșiilor zdrobite, lapte și smântână în părți egale – secretul unei rețete de casă pe care a aflat-o de la unul dintre seniori și care s-a dovedit a fi surprinzător de bună, spre deosebire de sfaturile despre cum să o ajute pe Sophie să evite o laringită (leagă-i un cordon negru în jurul gâtului) sau să se vindece de otită (pune ulei de măsline și piper pe un tampon de vată și bagă-i-l în ureche).

– Când vine Eric? întreabă el. Nu pot să mai țin mâncarea mult pe foc.

Trebuia să sosească de o jumătate de oră și nu a dat telefon să anunțe că întârzie, iar la telefonul mobil nu răspunde. Nu știu unde este, dar mi-l imaginez într-o mulțime de locuri: la barul Murphy pe Main Street, la Callahan de pe North Park, într-un șanț la marginea drumului, oriunde.

Sophie intră în bucătărie.

– Hei, zic eu, neliniștea pentru Eric evaporându-se la apariția plină de lumină a fiicei noastre. Vrei să mă ajuți?

Îi arăt fasolea verde; îi place zgomotul crocant pe care îl face când se rupe. Ea ridică din umeri și se așază pe scaun cu spatele la frigider.

– Cum a fost azi la școală? o stimulez eu.

Fața mică i se întunecă precum furtunile de iulie, bruste și puternice, apoi trec. La fel de repede se uită în sus la mine.

– Jannica are negi¹, anunță Sophie.

– Nu e bine, îi răspund, încercând să-mi aduc aminte care este Jennica – colega cu codițe blonde împletite sau cea al cărei tată este proprietarul unei cafenele cu ștaif din oraș.

– Vreau și eu negi.

– Nu, nu vrei.

O pereche de faruri mătură fereastra, dar nu intră pe aleea noastră. Mă concentrez asupra lui Sophie, încercând să-mi amintesc dacă negii sunt contagioși sau dacă este doar o poveste de babe.

– Dar sunt verzi, scâncește Sophie. Și foarte moi și au o etichetă pe care scrie cum se numesc.

Se pare că Warts sunt noile jucării la modă de la Beanie Baby.

– Poate de ziua ta.

– Pun pariu că și *asta* ai să uiți, acuză Sophie, care iese în fugă din bucătărie și se duce sus.

Deodată văd cercul roșu din calendarul meu – ceaiul grupei ei de la grădiniță, cu copiii și cu părinții, a început la ora unu, când eu urcam pe munte, căutând-o pe Holly Gardiner.

¹ Warts, în engleză, în original

Când eram copil și se organiza un eveniment pentru mame și fiice la școala elementară, eu nu-i spuneam lui tata. În schimb, mă prefăceam bolnavă și rămâneam acasă în ziua aceea, ca să nu fiu nevoită să văd intrând pe ușă mamele tuturor celorlalte fete, știind că a mea nu va veni niciodată.

O găsesc pe Sophie întinsă în pat.

– Draga mea, îi spun. Te rog să mă ierți!

Se uită la mine.

– Când ești cu *ei*, mă întreabă, cu inima sfâșiată, te gândești vreodată la *mine*?

Drept răspuns o ridic în brațe și o așez în poală.

– Mă gândesc la tine chiar și când dorm, zic eu.

Acum îmi vine greu să cred, când trupul acesta mic se lipește de mine, dar când am descoperit că eram însărcinată, m-am gândit să nu păstrez copilul. Nu eram căsătorită, iar Eric avea destule necazuri fără să-i mai aduc și eu o responsabilitate în plus. În cele din urmă însă, n-am putut merge până la capăt. Voiam să fiu genul de mamă care nu poate fi separată de copil fără o luptă acerbă. Îmi place să cred că așa a fost și mama mea.

A fi părintele lui Sophie – cu sau fără Eric, în funcție de an – este mai greu decât m-am așteptat. Orice fac bine pun pe seama exemplului tatălui meu. Tot ce fac rău reproșez direct destinului.

Ușa dormitorului se deschide și intră Eric. Pentru o fracțiune de secundă, înainte să mă năpădească amintirile, rămân fără grai. Sophie are părul meu negru și pistruii, dar slavă Domnului, cam atât. Are constituția zveltă a lui Eric și pomeții lui înalți, zâmbetul lui degajat și ochii lui tulburători – albastrul febril al unui ghețar.

– Îmi pare rău că am întârziat.

Plantează un sărut pe creștetul meu și eu trag aer în piept, încercând să miros indicatorul alcoolic în respirația lui. O ridică pe Sophie în brațe.

Nu simt acreala de whiskey sau malțul granulat din bere, dar asta nu înseamnă nimic. Chiar și la liceu, Eric cunoștea o sută de mijloace de a îndepărta steagurile roșii ale consumului de alcool.

– Unde ai fost? întreb.

– M-am întâlnit cu un prieten la Amazon.

Scoate din buzunarul de la spate o broască din seria Beanie Baby. Sophie trage un chiot și o înșfacă, îl îmbrățișează pe Eric cu atâta putere încât l-ar putea sufoca.

– Ne-a folosit pe amândoi, zic dând din cap. E o artistă în escrocherii.

– Și-a diminuat șansele de a pierde, atâta tot.

O lasă jos și Sophie aleargă imediat să-i arate bunicului jucăria.

Mă cuibăresc în brațele lui, agățându-mi mâinile cu degetele mari de buzunarele din spate ale jeansilor lui. Sub urechea mea, inima lui bate pentru mine ritmul timpului. „Îmi pare rău că m-am îndoit de tine.“

– Primesc și eu un broscoi de la tine? îl întreb.

– Tu ai deja unul. L-ai sărutat și te-ai ales cu mine. Ții minte?

Pentru exemplificare, își plimbă buzele pe gâtul meu, de la urma minusculă de la bază – o cicatrice de la săniuș, de când aveam doi ani – până la buze. Simt gust de cafea și sper, slavă Domnului, de nimic altceva.

Rămânem așa în camera fiicei noastre pentru câteva minute, chiar și după ce sărutul s-a sfârșit, rezemându-ne pur și simplu unul de altul într-un răgaz de liniște. Întotdeauna l-am iubit. Broscoi sau nu.

Când eram copii, eu, Eric și Fritz am inventat un limbaj. Am uitat cea mai mare parte din el, cu excepția câtorva cuvinte: *valiango*, care însemna pirat; *palapada*, care însemna ploaie și *ruskifer*, care nu avea traducere în limba engleză, dar care descria fundul adâncit la mijloc al unui coș împletit, unde firele de răchită se adunau, toate, într-un singur punct și pe care îl foloseam uneori ca explicație pentru prietenia noastră. Toate acestea se petreceau înainte ca orele de joacă să fi căpătat programarea contractuală a unei căsătorii aranjate și de cele mai multe ori, dimineța, unul dintre noi apărea la casa altuia, iar cei doi se duceau împreună să-l culegă pe al treilea.

Iarna construiam forturi de zăpadă cu adăposturi și tuneluri complicate, echipate cu trei tronuri sculptate, pe care ne așezam și sugeam țurțuri, până nu ne mai simțeam degetele nici la mâini, nici la picioare. Primăvara mâncam „zahăr pe zăpadă”¹ pe care ni-l prepara Fitz când făcea sirop de arțar și toți trei ne duelam cu furculițele pentru a prinde bucata cea mai dulce și mai mare. Toamna săream gardul din spatele livezii McNab și mâncam mere cortlands și ionatane, cu coaja caldă ca pielea noastră. Vara scriam preziceri secrete despre viitorul nostru, la lumina licuricilor, și le ascundeam în scorbura unui arțar bătrân – o capsulă a timpului pentru când aveam să fim mari.

Fiecare avea rolul lui: Fitz era visătorul; eu eram tacticianul cu simț practic; Eric era deschizătorul de drumuri, cel care îi vrăjea la fel de ușor pe adulți sau pe ceilalți copii. Eric știa exact ce să spună dacă la prânz îți cădea din mână, din greșeală, tava fierbinte și toată cantina se uita la tine sau dacă te prindea profesorul în timp ce tu întocmeai lista cadourilor de Crăciun. A face parte din anturajul lui era ca lumina soarelui printr-un geam transparent: de aur, ceva spre care să-ți ridici fața.

Lucrurile au început să se schimbe când ne-am întors acasă în vara de după anul de boboci la colegiu. Eram cu toții iritați, supuși regulilor de sub acoperișul părinților, dar Eric era de-a dreptul mândros și se însenina numai când ieșeam toți trei, seara. Eric propunea întotdeauna să mergem la bar și le cunoștea pe cele care nu verificau vârsta, să vadă dacă ești minor. Pe urmă, după ce Fitz pleca, eu și Eric întindeam o pătură veche pe malul opus al lacului din oraș și ne dezbrăcam unul pe celălalt, alungând țânțarii de pe porțiunile pe care le revendicam fiecare pe trupul celuilalt. Dar de fiecare dată când îl sărutam simțeam în respirația lui lichiorul și întotdeauna am urât mirosul de alcool. Este o obsesie ciudată, dar cred că nu mai puțin obișnuită decât aceea a oamenilor care nu suportă mirosul de benzină și care trebuie să se țină de nas când fac plinul la pompă. În fine, îl sărutam pe Eric și inhalam mirosul acela fermentat și amar, și mă

îndepărtam de el. El mă făcea mironosiță, iar eu începusem să cred că poate așa eram într-adevăr – era mai ușor decât să recunosc ceea ce ne despărțea.

Uneori realizăm că trecem prin viață legați la ochi și evităm să recunoaștem că cei care au strâns nodul zdravăn suntem chiar noi. Așa s-au desfășurat lucrurile pentru Fitz și pentru mine, în cei zece ani de după liceu. Dacă Eric ne spunea că bea doar o bere din când în când, noi îl credeam. Dacă atunci când era treaz îi tremurau mâinile, noi ne uitam în altă parte. Dacă menționam faptul că el bea, problema devenea a mea, nu a lui. Și totuși, în ciuda tuturor acestor lucruri, nu puteam pune capăt relației cu el. Toate amintirile erau legate de el; să le elimin însemna să pierd parfumul copilăriei mele.

În ziua în care am aflat că eram gravidă, Eric a ieșit cu mașina de pe drum, a trecut printr-un parapet și a intrat în lanul de porumb al unei ferme. Când m-a sunat să-mi spună ce se întâmplase – dând vina pe o marmotă care îi tăiasse calea – i-am închis telefonul și m-am dus cu mașina la apartamentul lui Fitz. „Cred că avem o problemă”, i-am spus de parcă ne privea pe toți trei, ceea ce, de fapt, chiar așa era.

Fitz m-a ascultat rostind un adevăr pe care ne străduiserăm mult să nu-l formulăm cu glas tare, plus unul mai nou, magnific, înfricoșător. „Nu pot face asta singură”, i-am spus.

Se uitase la pântecul meu, încă plat. „Nu ești singură.”

Magnetismul lui Eric nu putea fi negat, dar în după-amiaza aceea am înțeles că, uniți, eu și Fitz formam și noi o forță ce nu trebuia subestimată. Iar când am plecat din apartamentul lui, știind ceea ce va trebui să-i spun lui Eric, mi-am adus aminte ce scrisesem pe hârtie în vara în care încercasem să-mi ghicesc restul vieții. Mă jenasem că așternusem cuvintele negru pe alb și împăturisem hârtia de trei ori, ca să nu vadă Fitz și Eric. Eu – un băiețoi de fată care petrecea ore în șir în compania băieților, jucând rol de corsar neînfricat sau de arheolog în căutarea relicvelor, o fată care o singură dată se comportase ca o demoazelă nefericită, dar care se salvase pe cont propriu chiar și atunci – scrisesem o singură dorință fierbinte. „Într-o zi, voi fi mamă.”

¹ Sirop de arțar încălzit la o anumită temperatură și turnat apoi pe un strat de zăpadă, pentru solidificare. Se consumă cu murături, care reduc din dulceață, sau cu gogoși. Desert tradițional de primăvară, la vremea culesului arțarilor. (n.tr.)